

'Ik kan *Ik beken* niet genoeg aanprijzen. Wat een briljante thriller!'

BA PARIS

HAAR WOORD...

IK BEKEN

...TEGEN HET ZIJNE

JO SPAIN

Jo Spain

Ik beken

De Fontein

Proloog

Het heden, 2012

De eerste fontein van bloed die tegen het tv-scherf spettert, het bloed van mijn man. Dat beeld zal me nog weken blijven achtervolgen, die strakke schuine straal, waarvan iedere druppel neerdaalt als een glinsterende rode traan. Dat, en het gekraak van brekend bot als zijn schedel wordt ingeslagen met een golfclub.

Dat geluid gaat door merg en been. Ik heb het nooit eerder gehoord, maar instinctief weet ik onmiddellijk wat het is. Het lijkt misschien gruwelijk om te zeggen, maar het kraken van een ingeslagen schedel is iets waar je je nooit in zult vergissen.

Een paar minuten eerder hebben we samen nog naar een misdaadserie zitten kijken op diezelfde televisie waar de bloedspetters nu vanaf druipen. We zitten allebei in onze eigen leunstoel – dure stoelen van zwart leer – en op het brede lcd-scherf speelt zich een angstige scène af. De moordenaar uit de serie maakt al jacht op zijn derde slachtoffer en achtervolgt haar door een griezelig, verlaten bos. Ik sla net mijn handen voor mijn ogen omdat ik de onvermijdelijke afloop niet wil zien. Harry moet lachen om mijn meisjesachtige reactie.

Dat is het moment waarop de vreemde opeens midden in onze huiskamer staat.

We hebben hem niet eens horen binnenkomen.

Hij heeft een golfclub losjes in zijn rechterhand, maar hij lijkt verder niet gevaarlijk, afgezien van zijn onverwachte binnenkomst. Hij draagt jeans en een T-shirt, en het lijkt alsof hij zomaar naar binnen is gewandeld vanaf het golfterrein achter ons huis.

Harry kijkt naar mij, stomverbaasd. Dan springt hij overeind, in een reflex, als een dier dat reageert op een indringer in zijn territorium. Hij opent zijn mond om verontwaardigd te vragen wat dit te betekenen heeft, als de man met zijn golfclub naar hem slaat.

Harry zakt door zijn knieën, happend naar adem. Hij is verbijs-terd, maar zijn blik gaat naar mij en ik zie dat hij een snelle bereke-ning maakt. Mijn man is heel goed in dat soort dingen. Hij weet zich binnen een paar minuten uit iedere lastige situatie te redden. Char-mant als hij is, kan hij de vogels uit de bomen praten, zegt mijn moe-der altijd. Maar deze keer lijken woorden niet voldoende.

Harry is een sterke, sportieve vent. Hij gaat een paar keer per week naar de sportschool en werkt daar ook met een bokstrainer. De afge-lopen jaren heeft hij heel wat stress gehad, en een boksbal is een goede manier om je af te reageren.

Dus als hij zich half om zijn as draait om de man die zo nonchalant tegenover ons staat met een rechtse hoek neer te leggen, ga ik ervan uit dat het daarmee afgelopen is.

Nee, dus.

De indringer raakt Harry opnieuw als de vuist van mijn man nog door de lucht snijdt.

En hij blijft op hem inslaan, steeds opnieuw.

Harry heeft geen enkele kans.

Even later ligt mijn man op de grond, terwijl zijn aanvaller zwe-tend over hem heen gebogen staat, kreunend van inspanning. En weer daalt de golfclub neer. De man houdt de ijzeren golfstok zo stijf in zijn hand geklemd dat zijn knokkels wit wegtrekken en ik zijn bi-ceps zie zwellen. Steeds als hij Harry raakt, hoor ik dat geluid, tot diep in mijn maag, en bij elke klap spatten er splinters kraakbeen, tanden, speeksel en vers bloed in het rond. Harry begint te kotsen en een vochtige plek kruipt langs de pijp van zijn beige broek omlaag.

Ik zit nog steeds in mijn stoel en zie het gebeuren.

Ik zeg geen woord.

Ik ren niet naar de telefoon.

Ik stort me niet op de indringer.

Het liefst zou ik mijn handen voor mijn ogen slaan terwijl zich dit afspeelt. Ik wil het niet zien, het is gewoon te gruwelijk, net als die thriller op tv.

Eindelijk komt er een eind aan het pak slaag. De man laat zijn golf-

club zakken en neemt de schade op. Harry is niet meer te herkennen. Overall zit bloed. Dit is dus wat ze bedoelen als ze zeggen dat iemand tot pulp geslagen is. Deze... troep. Nauwelijks nog een menselijke vorm. Hier ligt de man die ik bijna mijn hele volwassen leven heb gekend. Een man die mijn hand heeft vastgehouden, mijn lippen heeft gekust, naast me heeft gelegen, in me is geweest... Ik ken ieder plekje van zijn lichaam, maar er is niets meer wat ik nog herken.

Dan buigt de indringer zich naar Harry toe en fluistert hem iets in het oor, heel rustig en zacht, bijna liefkozend.

Wát? Wat zegt hij?

De man richt zich op en kijkt mij onderzoekend aan. Hij heeft donkere, nee, zwarte ogen, en zwart haar. Niet donkerbruin, maar zwart als kool. En dikke wenkbrauwen. Volle, rode lippen. Hij is jonger dan ik, maar niet veel, een jaar of tien. En hij ziet er goed uit, zelfs nu hij van top tot teen is besmeurd met Harry's bloed.

Ik weet wat dit is.

Een afrekening.

Wij zijn niet perfect, Harry en ik. We hebben allemaal onze geheimen, nietwaar? Kleine leugentjes, grotere zonden.

Maar wat heeft Harry gedaan om dit te verdienen?

Mijn blik gaat weer naar zijn lichaam en ik begin half te jammeren. In gedachten heb ik Harry vaak genoeg dood gezien, maar niet zo... Ik had nooit kunnen denken dat het zo zou gaan.

Dan draait de man zich op zijn hakken om en loopt de huiskamer uit. Zomaar. Hij is weg.

Vaag dringt het geluid van de dichtvallende voordeur tot me door.

Ik ben alleen, afgezien van die bloederige, verminkte hoop vlees, vlak voor mijn voeten.

En eindelijk doe ik iets, eindelijk komt mijn lichaam in actie.

Ik plas in mijn broek.

DEEL 1

Julie

Toen ik Harry ontmoette, vertelde hij me dat hij iets deed in de financiële wereld.

Wat dat betekende, vroeg ik hem. Voor mij was de financiële wereld een benaming die mannen in scherp gesneden pakken hadden bedacht voor dubieuze baantjes in splinternieuwe kantoorgebouwen in de hoofdstad. Geen echte banen. Ik was opgegroeid in een klein dorp op het Ierse platteland. Ik was gewend aan mannen in overalls, met eeltige handen, een kromme rug, een verweerd gezicht en weinig pretenties of ambities.

In het begin van de jaren negentig was de ‘financiële wereld’ in Ierland in een stroomversnelling geraakt. In de tien jaar die eraan voorafgingen had het er niet best uitgezien voor ons kleine land – werkloosheid, massale emigratie, hoge belastingen en politici die verdachte enveloppen aanpakten en tot aan hun nek in duistere zaakjes zaten. Maar in de jaren negentig ging alles opeens heel anders. We wisten het nog niet, maar het land zou zich opwerken tot een Keltische tijger. Het geld stroomde binnen en... jeezus, ik had nog nooit een land meegemaakt dat zo snel aan luxe gewend raakte als Ierland. Alsof we altijd in het geld gezwommen hadden.

Mijn achtergrond bereidde me niet goed voor op wat er komen ging. Mijn vader had een klein boerenbedrijf, al lang voordat de Europese subsidies kwamen, en mijn moeder deed het huishouden en bracht een hele rits kinderen groot. In de jaren zeventig was haar het bericht ontgaan dat het niemand meer iets kon schelen wat de paus van condoms vond of wat er in het echtelijke bed gebeurde. Gelukkig maar, voor mij. Ik was de jongste van ons grote gezin, iedereen was dol op me en ik werd vreselijk verwend, voor zover dat mogelijk was met onze bescheiden middelen.

Toch was ik nooit tevreden. Leitrim had niets te bieden. Van mij, als jongste van het stel, werd goddank niet verwacht dat ik op de boerderij zou blijven of in de buurt bleef wonen. Die verantwoordelijkheid viel toe aan mijn oudere broers en zussen. Ik mocht mijn school afmaken en dat deed ik ook. Ik werkte zelfs zo hard dat ik een gouden kans verdiende: een plek aan het Trinity College in Dublin, om letteren te studeren. Ik wilde leraar worden. Ik had Maeve Binchy's *Circle of Friends* gelezen. Nieuwe vrienden, de hoofdstad, elke zomer drie maanden vakantie en aan het eind een goed pensioen? Ja, graag. Dat ik van het platteland naar de stad vertrok was het eerste teken dat ik anders was. Mijn arme oma kreeg bijna een hartaanval toen ze hoorde waar ik naartoe ging. Goed, het waren de jaren negentig, maar zij was vijftientig, van een heel andere generatie, en het leven had haar een paar vaste regels geleerd. Om te beginnen trokken jonge meisjes niet in hun eentje van Leitrim naar Dublin, behalve om een oplossing te vinden voor een onplezierige en ongewenste verrassing in hun buik. In de tweede plaats gingen ze niet studeren, behalve voor kapster of secretaresse. En in de derde plaats, als ze toch zo nodig moesten breken met alle tradities, gingen ze zeker niet naar het Trinity, waar het wemelde van de onbetrouwbare, arrogante protestanten. Zij dacht nog altijd dat het college katholieken weerde.

Uiteindelijk kreeg ze wel gelijk. Het Trinity bleek heel gevaarlijk voor me – niet de universiteit zelf, maar de mensen die ik er zou tegenkomen.

Ik zag Harry McNamara voor het eerst op het studentenbal van mijn derde jaar, in 1994.

Mijn date was straalbezopen, al vóór middernacht, en mijn vriendin Grace was verdwenen om speeksel uit te wisselen met een oude-rejaars biologie. In mijn eentje slenterde ik over de oude stenen binnenplaats en verschoot voortdurend van kleur in de veelkleurige schijnwerpers die op strategische plaatsen waren opgesteld om de negentiende-eeuwse muren van het Trinity te verlichten. Hopelijk zou ik ergens een van mijn vrienden of vriendinnen tegenkomen om de rest van de avond mee door te komen. Ik was niet graag alleen.

Opeens hoorde ik een zacht fluitje, gevolgd door de woorden: ‘Kijk eens aan! Als dat Jessica Rabbit niet is.’

Harry riep me vanuit een hele kring van mensen waarin hij het duidelijke middelpunt was. Hij leunde nonchalant tegen de muur van de kloostertuin, alsof hij audiëntie hield. Zijn vlinderdasje hing open rond zijn hals en er stak een sigaar in zijn mondhoek. Zonder enige twijfel was hij de knapste man die ik ooit gezien had. Helemaal niet Iers. Een zongebruinde, gebeeldhouwde kop met golvend bruin haar. Een dure smoking, goed gesneden, zoals een vent die hoorde te dragen, en strak genoeg om zijn sportieve, gespierde lijf te accentueren.

En dan die glimlach – dat deed de deur dicht.

Het groepje spleet als de Rode Zee voor Mozes toen hij naar me toe kwam. Iedereen was duidelijk jaloers op de nieuwkomer die zo makkelijk en onbedoeld zijn aandacht had getrokken.

‘Had je het tegen mij?’ vroeg ik met opgetrokken wenkbrauwen terwijl ik om me heen keek, zogenaamd zoekend naar degene voor wie die opmerking bedoeld kon zijn. ‘Is dat je tactiek? Seksistische praatjes tegen willekeurige vrouwen?’

Ik kon hem wel aan, gewend als ik was aan de aandacht van het andere geslacht. Ik was geboren met blonde krullen, hemelsblauwe ogen en volle rode lippen. Aantrekkelijk voor de meeste mannen, neem ik aan. Maar mijn figuur was mijn sterkste punt, zoals Harry blijkbaar was opgevallen. Ik was altijd tenger geweest (Polly Pocket, zoals mijn oudere zussen me al snel hadden genoemd), maar zodra ik in de puberteit kwam, was alles goed op zijn plaats gevallen, zoals bij alle meisjes Ferguson: blonde krullen en een knap snoetje. Alleen had niemand zulke tieten als ik. Mijn zussen konden het niet uitstaan.

De avond dat ik Harry’s aandacht trok, zag ik er best sexy uit, dat wist ik. Ik droeg een strakke, smaragdgroene avondjurk, die was begonnen als een goedkoop ding van de Primark, maar in een magische creatie was veranderd nadat Grace’ moeder zich erover had ontfermd en wonderen had verricht met haar naaimachine.

‘Jezus, mam!’ had Grace geroepen, groen van jaloezie. ‘Je zou mij

het huis uit schoppen als ik er zo bij liep, maar Julie stuur je zo naar een feestje.’

‘Ik hou zielsveel van je, kind, maar Julie heeft er nou eenmaal het figuur voor,’ antwoordde mevrouw Delaney, met een blik op de twee spiegeleitjes van die arme Grace.

‘Alles van jou geërfd, akelige oude heks,’ mompelde Grace.

Mijn oversekste vriendin had die jurk beter kunnen gebruiken dan ik. Anders dan veel meiden was ik niet gaan studeren om een man te vinden. Ik had het heerlijk gevonden dat onze moeder altijd thuis was, maar bij de gedachte om zelf ook zo’n brave huisvrouw te worden raakte ik echt in paniek. En ik was zeker niet van plan om al met kind te worden geschopt nog voordat ik een ring aan mijn vinger had.

Ik maakte mezelf wijs dat ik een onafhankelijke jonge vrouw was die haar eigen leven wel kon bepalen.

Zo slecht kende ik mezelf.

Harry moest lachen om mijn bitse antwoord, en schudde toen verwijtend zijn hoofd.

‘Nou, nou. Is het seksistisch om vast te stellen dat jij de mooiste vrouw hier bent? Echt, ik weet niet wie jouw date is, vanavond, maar de vent moet niet goed bij zijn hoofd zijn om je alleen te laten! Tenzij jij dat zelf al had bedacht en hém hebt gedumpt?’

Ik grijnsde onwillekeurig. ‘Hij is hier nog wel... ergens.’

‘Oké. Maar terwijl hij nog... ergens is, heb ik de kans om je het hof te maken. Om te beginnen zal ik wat champagne voor ons halen. Het deugt gewoon niet dat jij hier als een godin ronddwaalt zonder een glas in je hand. Alleen het beste is goed voor jou.’

‘Bij mij thuis drinken ze geen champagne,’ snoof ik. ‘En het hof maken? Zei je dat nou echt?’

Hij kleurde. ‘Ja, ik geloof het wel. Het zal wel door die jurk komen. Die lijkt gemaakt voor jou en je... charmes. Ik weet niet eens mijn eigen naam meer, laat staan in welke eeuw we leven.’

‘Wauw. Vertel eens. Heb je dit vanavond voor de spiegel geoefend voordat je vertrok, of ben je echt zo?’

‘Toe nou! Denk je heus dat ik dit zou oefenen, zo klef te doen?’ Hij boog zijn hoofd en lachte naar me. Een schattige pup met bruine ogen. ‘Alsjeblieft, heb een beetje medelijden. Dat stel hier achter me staat te kijken of het me lukt. Als je nu doorloopt, is mijn reputatie voorgoed verpest. Neem me in elk geval een beetje serieus.’

‘Ik wil best medelijden met je hebben, maar je had me goede champagne beloofd, en die hebben ze hier niet.’

‘Wacht even, nu zie ik licht aan het einde van de tunnel. Die hebben ze wél, maar je had de juiste bar nog niet gevonden.’

‘Hm. Maar ik ben niet te koop, met champagne of wat dan ook.’

‘Bedoel je dat je onbetaalbaar bent?’

‘In één keer goed.’

Ik ben geen cliché. Ik viel niet alleen voor Harry McNamara omdat hij een goede babbel had en een kist met champagne achter de bar had staan, gereserveerd voor oud-studenten. En hoe hij ook probeerde me te versieren en hoe aangeschoten ik zelf ook was, ik zou nooit met hem naar bed zijn gegaan. Ik kwam uit een klein dorp, ik was een meisje van het platteland, en een onenightstand kwam niet in mijn woordenboek voor.

We raakten wel in gesprek, en zo ontdekte ik dat hij zelf ook een oud-student was. Dat verklaarde zijn toegang tot de speciale bar.

‘Goh, hoe oud ben je dan?’ vroeg ik. ‘Weet de universiteit wel dat je hier rondsluip, op jacht naar arme, weerloze meisjes? En wat doe je precies in die financiële wereld van je?’

Dat vond hij wel grappig.

‘Ik ben zevenentwintig,’ zei hij. ‘Niet te oud voor je, hoop ik. En jij, begin twintig? Ik ben niet op jacht, hoor. Ik laat de meisjes keurig met rust. En ik werk bij een bank... nou ja, zoiets.’

‘Zeg dat dan. Je werkt bij een bank. Waarom gebruikt iedereen altijd van die dure woorden, zoals “financiële wereld” of “financieel consulent”? Ik word leraar, geen “kennisconsulent”. Wat? Waar moet je nou weer om lachen?’

‘Om jou,’ zei hij, terwijl hij zich naar me toe boog, met zijn bruine ogen en zijn lange wimpers vlak bij de mijne. Ik voelde zijn adem

tegen mijn lippen, een mengeling van drank en pepermunt. ‘Ik zou de hele avond naar dat zangerige accent kunnen luisteren. Ben je altijd zo recht voor zijn raap?’

‘O. Ik dacht dat je moest lachen omdat ik gewoon docent wil worden.’

Hij bracht zijn mond naar mijn oor en fluisterde: ‘Toe nou. Jij zou nooit gewoon iets worden.’

Ik deinsde terug en bloosde, geschrokken van mijn eigen fysieke reactie op zijn nabijheid. Ik was nog maagd, maar het enige wat ik wilde was dat die jongen me suf zou neuken. Bleek ik toch een stiekeme slet te zijn.

‘Zullen we wat gaan drinken?’ vroeg hij. ‘Uit de drukte vandaan?’

‘Nee. Mijn vrienden zijn hier ook. Ik moet ze zoeken. We hebben een afspraak – geen meisje blijft hier achter.’

‘Ach, onzin. Wat moet je met die lui? De avond is nog jong. Hé, het is nog niet eens licht buiten. Zo makkelijk geef ik me niet gewonnen.’

‘Nee, ik ook niet,’ zei ik. ‘En daar zie ik mijn vriendin Grace alweer. Ze komt net boven water om naar lucht te happen. Ik moet gaan.’

Alles aan Harry was lekker. Niet alleen hoe hij eruitzag, maar ook zijn zelfvertrouwen, de kracht die hij uitstraalde, die zekerheid. Hij was iets ouder dan ik en hij stond me te versieren, maar niet op een ranzige manier.

En hij had nog iets anders, iets... gevaarlijks.

Alsof hij zich niet aan de gewone regels hield.

Ik was altijd een keurig meisje geweest. En keurige meisjes horen keurige jongens te kiezen. Maar Harry’s aandacht was bedwelmend.

Uiteindelijk was er meer dat me in hem aantrok dan ik zelf wist. Ik was een jonge vrouw met ambitie, maar ook gewend aan een liefdevolle omgeving. Zo gaat dat in een grote, hechte familie. Ik wilde dan wel mijn eigen weg zoeken in de wereld, maar niet in mijn eentje. En ik denk dat ik in Harry ook zoiets herkende. In de loop van de tijd werd me duidelijk dat hij niet zo zelfverzekerd was als hij overkwam. Hij had graag mensen om zich heen, mensen die hem bewonderden en naar hem opkeken. Maar hij had nooit iemand gehad die er wer-

kelijk toe deed. Geen familie, zoals ik zou ontdekken, en geen echte vrienden. Hij liet maar heel weinig mensen toe.

Op dat feest van de universiteit gaf ik hem mijn nummer.

Maar er was iets wat ik toen niet wist.

Harry was naar het feest gekomen met een date. Zij was er niet bij toen hij mij zag. Misschien was ze naar de wc, haar make-up bijwerken, of wat dan ook. En tegen de tijd dat ze terugkwam, was Harry verdwenen.

Je zou kunnen zeggen dat het bij ons liefde op het eerste gezicht was, en dat zijn date daarom geen rol meer speelde.

Dat zou de romantische versie zijn.

En zou het iets hebben uitgemaakt als ik had geweten hoe makkelijk hij vrouwen oppikte en weer liet vallen? Harry zou er wel een andere draai aan hebben gegeven, en waarschijnlijk had ik hem geloofd. Daar waren we allebei goed in, maar hij vooral.

Bijvoorbeeld toen hij zei dat hij bij een bank werkte. Wat hij er niet bij vertelde – en hij had me wel uit de droom mogen helpen – was dat hij niet zomaar bij een bank werkte.

Hij had er zelf een.

Op zijn twee- of drieëntwintigste was Harry zijn eigen bank begonnen, een bank die voornamelijk jonge, ambitieuze projectontwikkelaars financierde, een bank die werd geleid door een jonge, ambitieuze bankier. Harry was een man die gewend was zijn zin te krijgen.

Ik hield hem maandenlang aan het lijntje, wat de jacht nog extra spannend maakte.

Inmiddels was ik smoorverliefd op hem, en hij op mij.

Het beeld is dus wel duidelijk? Twee onschuldige, hoopvolle, verliefde jonge mensen. Zo begon ons sprookje. Maar je weet het nooit met sprookjes. Soms zijn ze grimmiger dan je had kunnen denken.

Alice

‘Rummy.’

‘Hè? Hoe bedoel je, rummy? Je kunt geen rummy hebben. We zijn net begonnen.’

‘Rummy.’

Doherty legde zijn hand op tafel, zodat ze konden zien dat hij vier boeren en drie azen had.

De politiemensen rond de tafel smeten kreunend hun kaarten neer terwijl de jonge agent zijn winst opstreek.

‘Je bent een mazzelpik, Doherty,’ bromde brigadier Dean Gallagher, maar tegelijk dacht hij dat ze een lottoclubje konden beginnen als Doherty elke week het formulier invulde. Alleen Alice had meer geluk, maar die zou haar tijd nooit verdoen aan zoiets onnozels als gokken.

Waar was ze, trouwens?

De brigadier pakte zijn mok, nam een slok en spuwde de lauwe thee weer uit. Met zijn hakken schoof hij zijn stoel achteruit naar zijn bureau, waar hij het restje thee in de pot met de kunstplant gooide. Zijn dokter riep steeds dat hij meer moest lopen. Dat scheen de beste remedie te zijn tegen ischias. Maar Gallagher hield het liever bij ibuprofen, warmtepleisters, zo nu en dan een spierverslapper en een grote bek tegen iedereen die hem voor de voeten liep.

‘Doherty,’ riep hij over zijn schouder, ‘je kunt het goedmaken door verse thee te zetten en terwijl het water kookt naar het benzinstation te lopen voor een pak koekjes.’

Gallagher trok een stapel papieren naar zich toe, wierp een blik op het bovenste vel en liet zijn hoofd in zijn handen zakken. Deze week had hij avonddienst, en het was in de kleine uurtjes van de zondagochtend. Hij zou een bonus moeten krijgen, alleen al voor zijn aanwezigheid, maar in plaats daarvan moest hij ook nog de administra-

tie van de dagploeg wegwerken. Hij benijdde zijn rechercheurs, die in elk geval nog met politiewerk bezig waren, niet met deze papierwinkel.

Thuis hoefde hij ook niet op veel sympathie te rekenen. Hij was nu twee jaar verloofd, en zijn aanstaande werkte – in haar eentje, blijkbaar – aan de voorbereidingen voor de bruiloft van de eeuw, waardoor ze 's avonds doodmoe was en 'niet in de stemming om er eens lekker vroeg in te duiken, verdomme'.

'Ook niet in de stemming voor seks?' had hij pas nog grijnzend geprobeerd, wat hem een klap met een bruidsmagazine had opgeleverd, een blad zo zwaar als een baksteen.

Doherty was weer terug en kwam schoorvoetend naar het bureau van zijn chef.

'Ik zie geen lekkere koekjes,' mopperde Gallagher, nog steeds verdiept in de papieren. Hij krabde zich onder zijn baard – een muggenbeet of een galbult, dat wist hij niet, maar het jeukte gemeen. Het zouden wel galbulten zijn. Hij stond stijf van de stress.

Doherty wrong zijn handen en gaf geen antwoord.

De brigadier keek op naar de slungelige knaap en zag de paniek op het regelmatige en anders zo rustige gezicht van de jonge agent.

'Zeg het maar.'

Eerder die avond hadden ze het redelijk druk gehad, zoals gewoonlijk op zaterdag, maar de afgelopen uren was het wat stiller geworden. Hij had het kunnen weten.

'Er zit een vent beneden, onder het bloed. Hij zegt dat hij iemand heeft vermoord.'

'Je maakt een geintje.'

'Nee, echt niet, chef. Ik meen het.'

'Ik weet ook wel dat je geen geintje maakt. Het is zomaar een uitdrukking. Jezus. Goed, waar zit hij nou? En wie heeft hij vermoord?'

'Niemand. Nee, ik bedoel, dat heeft hij nog niet gezegd. Maar als je hem zo ziet, zou het best kunnen dat hij iemand heeft doodgeslagen. Ik heb hem in de cel gezet.'

'Alsof je Shakespeare citeert.'

‘Wat?’

‘Laat maar. De cel, dus. Is het zijn eigen bloed of dat van zijn slachtoffer? Niemand mag hem aanpakken zonder handschoenen, is dat duidelijk?’

‘Zelf lijkt hij me niet gewond. Hij zit op de grond en hij zegt helemaal niets. Hij heeft nog geen woord gezegd nadat we hem in de cel hebben gezet. Het is... griezelig. Hij is een beetje eng.’

‘Een beetje eng? Je klinkt als een kind van vijf. Ik kom eraan. Een mysterie, een raadsel, een vreemde toestand, en dat om één uur ’s nachts. Geweldig.’

Gallagher wilde zich al moeizaam overeind hijsen toen Sylvia van de receptie de trap op kwam rennen. Hoewel hij nog probeerde het verhaal van Doherty te verwerken, wierp de brigadier toch een waardeerende blik op Sylvia’s tietten, dansend in haar trui toen ze haastig de open ruimte van het wachtlokaal binnen kwam.

Drie weken geleden was hij nog in de verleiding gekomen. Ze waren op een feestje van het werk en Sylvia, behoorlijk dronken, had hem verteld hoe ellendig ze zich voelde. Vijfendertig, en al tijden geen date meer gehad, laat staan iets wat op een relatie leek.

‘Ik heb meer pyjama’s dan leuke kleren,’ had ze gesnotterd, met haar hoofd tegen zijn schouder. ‘En heus, chef...’ Met zachte stem, hijgend in zijn oor, had ze hem toevertrouwd: ‘Ik wil alleen maar een goeie beurt.’

Het had hem er pijnlijk aan herinnerd waarom hij single was gebleven tot boven de veertig.

‘Wat nu weer?’ mompelde hij binnensmonds toen ze recht op zijn bureau af kwam. Nog geen kwartier geleden hadden ze rustig zitten kaarten.

‘We krijgen net een telefoontje. Harry McNamara. Hij is dood. Vermoord.’ Sylvia spuwde de woorden bijna uit. ‘Zijn vrouw belde op. Ze wonen in Dalkey. Wij zijn het dichtstbijzijnde bureau dat op dit moment nog volledig bemand is. En...’

‘Wacht even.’ Gallagher voelde het bloed uit zijn gezicht trekken. ‘Harry McNamara? Dé Harry McNamara?’

‘Ja! Dat zeg ik toch? Harry McNamara. Zijn vrouw heeft het alarmnummer gebeld. Het duurde even voordat de centrale haar had gecalmeerd, maar ze zei dat er een man gewoon hun huis is binnen gewandeld en haar man heeft aangevallen. Een volslagen vreemde. Er is al een ziekenwagen naartoe.’

‘Ho!’ Gallagher hief zijn handen, alsof hij zo een treinongeluk kon voorkomen. ‘Dit is geen zaak voor ons. McNamara is rijk. En beroemd. Hij is... dit wordt een grote zaak. En over een paar uur zit mijn dienst erop.’

De brigadier liet zich weer terugzakken op zijn stoel, terwijl er een idee bij hem opkwam dat zo belachelijk was dat hij het nauwelijks onder woorden kon brengen. ‘Die man die zichzelf heeft aangegeven, beneden. Er is toch geen kans...’

Gallagher, Doherty en Sylvia staarden elkaar aan en dachten alle drie hetzelfde. Nee, dat kon toch niet?

De brigadier greep de leuning van zijn stoel vast en vroeg zich af hoe hij op beide situaties moest reageren. Hadden ze wel iets met elkaar te maken? Hij moest op zijn hoede zijn. Hoe zwaarder het misdrijf, des te groter de aandacht van de media – en het risico van een blunder.

‘Ik neem aan dat er al een team op weg is?’ zei hij. ‘En waar is Alice, ons zonnetje in huis?’

‘Alice Moody, bedoel je? Die staat vlak achter je, eikel.’

Gallaghers collega van de recherche verscheen in de deuropening, nog nahijgend van de drie trappen. Ze had donkere plekken onder haar oksels en haar pluizige bruine haar was nat van het zweet.

Steeds als die vrouw een trap op rende, gaf ze een overtuigende voorstelling van iemand die op het punt stond een hartaanval te krijgen.

Gallagher schudde zijn hoofd en wachtte tot Alice weer op adem was gekomen. Ze had meer zaken opgelost dan wie ook, dat mocht hij niet vergeten. Dat ze aan de forse kant was, deed daar niets aan af. Toch verbaasde hij zich steeds weer over de lengte en breedte van de vrouw. Indrukwekkend. Als een wandelende woudreus.

‘Ik heb het team al gebeld,’ zei ze, leunend tegen het hekje boven

aan de trap. ‘Ze waren in de buurt en ze zijn meteen naar het huis gereden. Volgens de ziekenbroeders leeft McNamara nog. Maar veel scheelt het niet.’

‘Goed.’ Gallagher stond op. ‘Als hij niet dood is, hebben we nog even de tijd. Moody, jij gaat met mij mee. Laten we eerst eens gaan praten met die gek die zichzelf aangegeven heeft. Dan zien we wel verder.’

Alice kreunde bij het vooruitzicht van de trappen, zelfs naar beneden, maar Gallagher maakte het haar niet moeilijk. Hij kwam hinkend naar haar toe, met een pijnlijke grimas bij iedere moeizame stap. Sylvia, de receptioniste, wilde weer naar haar post terugkeren, maar toen ze het tweetal zag vertrekken, de één bijna strompelend en de ander snakkend naar adem, liep ze naar het keukentje achter het wachtlokaal om koffie te zetten.

‘Is dat McNamara’s aanvaller, daar beneden?’ vroeg Alice aan Gallagher, ‘of een apart probleem? Zo veel pech hebben we toch niet?’

Gallagher haalde zijn schouders op. ‘O, jawel. Ik heb geen andere rechercheurs beschikbaar van de week. Murphy is ziek en de Dolle Tweeling is bezig met die bendeoorlog. En nu krijgen we ook deze ellende nog in de schoot geworpen. Het kon niet slechter.’

Alice zuchtte, maar hij wist dat ze zich niet druk maakte om het gebrek aan mankracht. Ze werkte liever alleen. Dat scheelde tijd. Anders moest ze die idioten steeds weer iedere logische conclusie uitleggen.

Beneden gekomen opende hij de deur van het arrestantenlokaal.

De andere verdachten waren naar elders overgebracht om plaats te maken voor de nieuwkomer. Hij zat midden op de vloer, met zijn armen om zijn benen geslagen, en wiegde langzaam heen en weer. Hij droeg jeans en een lichtgekleurd T-shirt, dat onder het bloed zat. Ook zijn gezicht, zijn handen en armen waren met bloed besmeurd. Een jonge vent nog, begin dertig. Zwart, bijna pikzwart haar, net zo donker als zijn gefronste wenkbrauwen. Ondanks alles een aantrekkelijke man.

Zijn ogen waren twee lege knikkers in een starend gezicht toen hij naar hen opkeek.

Alice opende haar mond om iets te zeggen, maar er kwam geen geluid uit. Ook Gallagher moest even slikken. Het leek wel of de man van een of ander bloederig offerritueel kwam.

‘Eh... ik ben bureaubrigadier Dean Gallagher en dit is brigadier Alice Moody van de recherche,’ zei hij ten slotte. ‘Ik begrijp dat u zichzelf hebt aangegeven omdat u iemand zou hebben vermoord. Wie zou het slachtoffer moeten zijn?’

‘Ik heb hem doodgeslagen.’

Gallagher wisselde een blik met Alice, die het overnam.

‘Wilt u niet op een van de banken gaan zitten, meneer?’

De man zei niets. Hij wiegde nog steeds heen en weer.

Psychiatrisch geval, mimeerde Alice tegen Gallagher.

De brigadier schudde zijn hoofd. Zijn ergernis groeide met de minuut. Hij was gewoon te moe voor dit gedoe, en zeker niet van plan om een deel van zijn budget te besteden aan een forensisch psychiater om hem te vertellen dat die vent daar op de grond niet spoorde. Dat was al duidelijk.

‘Wat is uw naam, meneer?’ vroeg Alice.

‘J.P.’

‘J.P., zijn dat uw initialen?’

‘J.P. John Paul. Naar de paus, Johannes Paulus. Ik ben geboren in 1980. De leraren hebben er J.P. van gemaakt toen ik naar Ierland kwam, omdat er in iedere klas wel vijf van ons zaten en ik een heel gewone achternaam had. Ik ben opgegroeid in Londen, maar mijn ouders waren katholiek.’

Hij was dus in staat zijn verhaal te doen. Maar hij zat nog steeds heen en weer te wiegen, bijna hypnotisch.

‘Wat is uw achternaam dan?’

‘Carney.’

‘Hm. Inderdaad, die naam komt vaker voor.’

De twee politiemensen starden naar de man, die nu een naam had. Dat was een stap vooruit, maar ze verbaasden zich wel over de rustige, normale woorden van iemand die toch ernstig in de war moest zijn.

‘Goed, meneer Carney,’ ging Gallagher verder. ‘Kunt u ons ook de naam vertellen van degene die u heeft vermoord? De details horen we later wel, als we u naar een verhoorkamer hebben overgebracht. We hebben een advocaat achter de hand die u kan bijstaan, tenzij u liever zelf iemand belt?’

J.P. schudde zijn hoofd.

‘U wilt geen advocaat?’

‘Nee, ik weet de naam niet van de man die ik heb vermoord.’

‘Wat?’ Gallagher en Alice keken elkaar aan en staarden weer naar de verdachte.

‘Hoe bedoelt u dat u zijn naam niet weet? Hebt u hem soms aangereden, met een auto?’ vroeg Alice. Misschien had de man een hersenschudding. Dat zou zijn vreemde gedrag kunnen verklaren. Er was al een dokter onderweg om hem te onderzoeken. Straks wisten ze meer. ‘Of was het een vechtpartij? Waarom zit u helemaal onder het bloed?’

J.P. haalde zijn schouders op. ‘Ik bleef hem maar slaan,’ zei hij toen langzaam, half versuft. ‘Ik ben gewoon hun huis binnen gelopen. Ik weet niet wie hij was. De achterdeur stond open, ik ging naar binnen en daar zaten ze, in de woonkamer. Een man en een vrouw.’

Alice’ adem stakte. Dit moest de man zijn die Harry McNamara had overvallen. ‘Sorry,’ zei ze, ‘maar u zegt dat u zomaar een huis bent binnen gedrongen, het huis van twee mensen die u niet kende, en de man daar hebt aangevallen? Waar was dat dan?’

J.P. haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik niet. Een mooi huis. Ik liep maar en ik liep maar, met zo’n gevoel dat ik maar niet kwijt-raakte... Een geweldige woede. Toen kwam ik ergens op een golfbaan en zag ik licht branden in dat huis –’

‘Stop maar,’ zei Alice, en ze stak een vinger op. ‘Chef, kan ik je even spreken?’

Gallagher knikte en ze stapten naar buiten.

‘Het huis van McNamara ligt inderdaad aan een golfbaan,’ zei ze, zodra ze op de gang stonden.

‘Hoe weet je dat?’

‘Dat weet iedereen toch? Het heeft uitgebreid in de kranten gestaan

tijdens dat proces. Een groot huis, met panoramaruiten. En geen buren, blijkbaar. Er moet eerst een advocaat komen voordat we verder kunnen gaan met het verhoor.'

'Akkoord.' Gallagher knikte.

'Hij denkt blijkbaar dat McNamara dood is,' zei Alice. 'Ik ben benieuwd naar zijn reactie als hij hoort dat de man nog leeft.'

'Dat zal wel een opluchting zijn, neem ik aan. Dan kunnen we de zaak snel afhandelen.'

'Denk je dat echt?' Alice hield haar hoofd schuin. 'Jij gelooft dat het een willekeurige overval was?'

'Jij niet, dan?'

'De Hoge Raad heeft Harry McNamara net vrijgesproken van een hele reeks aanklachten wegens fraude. Financiële manipulaties. De meesten van zijn collega's bij HM Capital zijn wel veroordeeld. Als directeur van die bank zat tot hij aan zijn nek in allerlei onfrisse zaken, maar toch is hij er zonder kleerscheuren vanaf gekomen. Mensen staan waarschijnlijk in de rij om hem een lesje te leren. Alles lijkt van hem af te glijden, als van een teflonlaag. Vanavond is er iemand zijn huiskamer binnen gestapt om hem in elkaar te slaan. En dat zou toeval zijn? Nee, de verdachte moet hem hebben herkend.'

Gallagher keek haar peinzend aan. 'Bankdirecteuren zijn geen publieke figuren. McNamara is geen bekende persoonlijkheid. Je zag weleens een foto van hem bij de rechtbank, of boven een stukje in *The Times*, maar de meeste mensen letten daar niet op. Ik ken hem van naam en reputatie, maar ik betwijfel of ik hem zou herkennen als ik hem op straat tegenkwam, of bij hem thuis op de bank. Hij heeft mazzel gehad in zijn werk, maar dat wil niet zeggen dat hij privé ook altijd geluk heeft. Geloof het of niet, maar rijkdom betekent nog geen onsterfelijkheid.'

'We moeten er een psychiater bij halen.'

'Moody, doe me een lol... Oké, dan bel ik wel zo'n figuur met een kristallen bol om vast te stellen dat J.P. ze niet allemaal op een rijtje heeft.'

'Dat is geen psychiater, maar een medium. Wij hebben iemand no-

dig die kan verklaren dat hij juist wél bij zijn verstand is,' zei Alice. 'Als blijkt dat de verdachte echt niet wist dat hij een van de bekendste bankiers van het land in elkaar geslagen heeft, krijgt het hele bureau vrijdag een rondje van me.'

'Mooi zo. Een driedubbele whisky, graag. Ook goede mensen overkomen soms slechte dingen.'

'Dat is juist het punt. Harry McNamara is allesbehalve een goed mens.'

'Dat kan zijn, maar als er een steekje los is bij die zielige klootzak daar in de cel, maakt het niets uit wie McNamara is. Al was hij de duivel zelf. Volgens mij heeft Harry gewoon pech gehad.'

Lees verder in *Ik beken*.

Eerste druk oktober 2018

Oorspronkelijke titel *The Confession*

Oorspronkelijke uitgever Quercus, an Hachette UK company

Copyright © 2018 Jo Spain

The moral right of Jo Spain to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Getty Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4518 6

ISBN e-book 978 90 261 4519 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.